

podporu tu mají i čeledínové, kteří členy pokladny vůbec nejsou (§ 23 cit. zák.),

V daném případě jde pouze o to, zda pokladna jest povinna vyplatiti podporu dle § 17 zák. čl. XVI. z r. 1900 i tehdy, když zaměstnavatel přispěvek dle § 8 cit. zák. za zaměstnance včas nezapraví. V tom směru ustanovuje § 24 zák. čl. XIV. z r. 1902, že zaměstnavatel ručí zaměstnanci za veškeru škodu, jež ho stihne následkem toho, že přispěvek zaměstnavatelův nebyl včas zaplacen.

Škoda ta spočívá dle min. nař. č. 1500 z r. 1912 v tom, že zaměstnanec, resp. jeho právní nástupce ztrácí v takovém případě svůj nárok vůči pokladně, na jehož místo nastupuje pak nárok vůči liknavému zaměstnavateli na náhradu takto utrpěné škody.

Není tedy správným názor stížnosti, že nárok zaměstnance vůči pokladně trvá i tehdy, když zaměstnavatelský přispěvek včas zapraven nebyl.

Z důvodu toho jest také nerozhodnou okolnost, zda se st-l zavázal k placení členských příspěvků za zmíněného čeledína dle § 20 zák. čl. XIV. z r. 1902, či nikoliv.

Konečně bezdůvodnou jest i námitka, že opomenutí obce nemůže padati na vrub st-le, neboť úřad nerozhodl a ani rozhodnouti nemohl, že st-l povinen jest sám vdově po P. S. podporu onu vyplatiti, nýbrž poukázal v té příčině vdovu na pořad práva. Pokud se úřad zabýval otázkou onou pro svůj výrok o tom, že pokladna není povinna k zaplacení podpory, dlužno podotknouti, že dle cit. min. nařízení bylo povinností st-le, aby bez dalšího vyzvání sám příspěvky zaplatil a nečekal, až obcí od něho budou vybrány.

Jest tedy stížnost bezdůvodnou a bylo ji zamítnouti.

Č. 3772.

Obecní notáři (Slovensko): I. * Vdova po obvodním notáři, který byl ve smyslu zák. č. 211 Sb. ustanoven provisorně čsl. státním zaměstnancem s podmínkou zkoušky ze státního jazyka, nemá nárok na zaopatřovací požitky podle předpisů platných pro čsl. státní zaměstnance, když manžel její — nesplniv podmínku tu — zemřel. — II. Byl-li bývalý obecní notář podle zák. č. 211/1920 ustanoven uvedeným způsobem a nevykáže-li se zkouškou do stanoveného termínu, zaniká jeho služební poměr ipso jure uplynutím termínu toho.

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 8836).

Věc: G. P. proti župnímu úřadu v Bratislavě o vdovskou pensí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dekretem min. pro Slov. ze 6. dubna 1921 byl manžel st-lčin G. P. na základě usnesení vlády z 18. března 1921 podle zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. jmenován administrativním státním úředníkem v systemisovaném stavu obecních a obvodních notářů na Slovensku provisorně s podmínkou, že do 31. prosince 1921 prokáže znalost slovenčiny. Ačkoli podmínka tato splněna nebyla, byl mlčky ponechán ve službě i po tomto termínu. Když 3. února 1923 zemřel, podala st-lka

žádost za přiznání zaopatřovacích požitků. Žádost vyřízena nař. výměrem, kterým vyměřena st-lce pense podle předpisů župního pensijního statutu bratislavského.

O stížnosti podané do tohoto výměru, kterou st-lka uplatňuje nárok na vyměření vdovské pense podle předpisů platných pro čl. státní zaměstnance, uvážil nss:

Manžel st-lčin jmenován byl čl. státním úředníkem výslovně jen provisorně s podmínkou, že do 31. prosince 1921 prokáže znalost slovenského jazyka. — —

Je nesporno, že G. P. průkazu znalosti slovenského jazyka v ustanovené lhůtě nepodal. Uvádí-li st-lka, že obdržel ke své žádosti odklad na složení jazykové zkoušky do konce roku 1923, neshoduje se tvrzení to se spisy, podle nichž sice podal žádost za prodloužení lhůty, žádost ta zůstala však nevyřízena. Ježto st-lka tvrzení své blíže nekonkretisuje, neuvádějíc žádného úředního aktu, kterým lhůta k průkazu znalosti slov. jazyka manželu jejímu byla prodloužena, nelze na dále k tvrzení jejímu přihlížeti.

Poněvadž st-lčin manžel do 31. prosince 1921 předepsaného jazykového průkazu nepodal a tedy podmínku jmenovacím dekretem pro další trvání jeho služebního poměru jako čl. státního úředníka nesplnil, zanikl služební poměr založený dekretem z 6. dubna 1921 ipso jure dnem 31. prosince 1921. Byl-li G. P. na dále ve službě ponechán, nelze na tento další služební poměr jeho hledět již jako na poměr čl. státního zaměstnance ve smyslu služ. pragmatiky z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. Dedukce stížnosti, že dosavadní provisorní poměr služební tím, že nebyl po 31. prosinci 1921 výslovně zrušen, stal se eo ipso definitivním, nemá v zákoně opory. § 15 zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. zmocňuje ministra vnitra, aby jmenoval notáře podle tohoto zák. prozatímně na jeden rok, po případě i několikráte za sebou, ale vždy jen na jeden rok. Terminuje tedy zákon sám prozatímní služební poměr obecního notáře podle tohoto zákona, a nedopouští, aby — bez nového jmenování — trval déle nežli jeden rok. S druhé strany ani tento zákon ani služ. pragmatika z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. neposkytuje opory pro závěr, že provisorní služební poměr bez výslovného jmenování se může přeměnit automaticky v poměr definitivní. Z toho se podává konkluse, že po 31. prosinci 1921 bylo na G. P. hleděti toliko jako na někdejšího obecního notáře ve smyslu § 7 cit. zák., který ne b y l u s t a n o v e n po rózumu zák. 211/1920.

Pensijní a zaopatřovací nároky ze služebního poměru takového notáře řídí se však dle § 7 cit. zák. podle býv. zák. uherských a rozhoduje o nich ve smyslu § 27 zák. čl. XXVI:1896 v jediné instanci župní správní výbor, resp. od 1. ledna 1923 (§ 6 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. a §§1 a 2 vl. nař. z 26. října 1922 č. 310 Sb.) úřad župní.

Jsou tedy jak námitka nekompetence žal. úřadu, tak i námitky, týkající se merita věci bezpodstatné. — —

Č. 3773.

Právo jazykové. — Ochrana vzorků. — Administrativní řízení: I. Úřad nemá povinnosti, vraceti straně k opravě podání, které po stránce jazykové nevyhovuje předpisům jaz. zák. —